

Bướm bay vườn cải hoa vàng

Nhất Hạnh

mười năm vườn xưa xanh tốt
hai mươi năm nắng dọi lều tranh
mẹ tôi gọi tôi về
bên bếp nước rửa chân
hơ tay trên bếp lửa hồng
đợi cơm chiều khi màn đêm buông xuống
tôi không bao giờ khôn lớn
kể gì mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm
mới hôm qua đây, tôi thấy bướm bay từng đàn rộn rã
trong khu vườn cải hoa vàng
mẹ và em còn đó
gió chiều như hơi thở
mơ gì một mảnh tương lai xa xôi?
gió mang tiếng ca, ngày ra đi em dặn: "nếu ngày về không thấy khung trời đổ nát, thì
tìm tôi trong tận đáy hồn anh"
tôi đã về (có tiếng hát) trong bàn tay
trên liếp cửa
hỏi rằng: "có tôi hôm nay đây tôi giúp được gì?"
gió thì thầm: em nên hát ca
bởi vì hiện hữu nhiệm màu
hãy là đóa hoa, hãy là nụ cười
hạnh phúc có bao giờ được dựng xây bằng vôi với gạch?

hãy thôi là nguồn đau khổ cho nhau
tôi tìm em (như đêm giông tố loạn cuồng rừng sâu đêm tối
những cành cây sờ soạn
đợi ánh chớp loè ngẩn ngủi
thấy cần được hiện hữu bên nhau, tìm nhau)
em hãy là đóa hoa đứng yên bên hàng giậu,
hãy là nụ cười, một phần của hiện hữu nhiệm màu
tôi đứng đây chúng ta không cần khởi hành
quê hương chúng tôi đẹp như quê hương của tuổi thơ
xin đừng ai xâm phạm
tôi vẫn còn hát ca
đầu còn gôi trên Thánh kinh, sáng nay tôi nghe xôn xao
trong nắng mai vũ trụ
đang được những con ong vàng siêng năng
bắt đầu khởi công tạo dựng chương trình
xây dựng ngàn đời
nhưng công trình, em xem, đã được ngàn đời hoàn tất
bánh xe màu nhiệm chuyển hoài đưa chúng ta đi tới
nắm lấy tay tôi em sẽ
thấy chúng ta
đã cùng có mặt tự ngàn xưa trong hiện hữu nhiệm màu

tóc mẹ tôi còn xanh và dài chấm gót
áo em tôi phơi còn phất phơ bay trước giậu
nắng sớm mùa thu
tôi ở đây chính thực vườn xưa
những cây ổi trái chín thơm
những lá bàng khô thắm
đẹp
rụng
còn chạy chơi la cà trên sân gạch
tiếng hát văng vẳng bên sông
những gánh rơm thơm vàng óng ả
trắng lên, quay quần trước ngõ
vườn cải hoa vàng, chính mắt tôi vừa thấy sáng qua
tôi không ngủ mơ đâu
ngày hôm nay đẹp lắm thực mà
em không về chơi trò bắt tìm nơi quá khứ
chúng mình còn đây, hôm nay, và ngày mai nữa
đến đây
khi khát ta cùng uống ở một giếng nước thơm trong
ai nói cho em nghe rằng Thượng Đế đã bằng lòng cho con người khổ đau đứng dậy hợp
tác cùng Người?
chúng ta đã từng nắm tay nhau từ muôn kiếp vạn kiếp
khổ đau vì không tự biết là lá là hoa
em hát ca đi, bông cúc cười theo em bên hàng giậu
đừng bắt chúng tôi nhúng hai tay vào vôi cát
những ngôi sao trời không bao giờ xây ngục thất cho chính mình
để cho chúng tôi hát ca, để cho chúng tôi là những đóa hoa, chúng tôi đang ở trong
cuộc đời
mắt chúng tôi chứng minh cho điều ấy
bàn tay cũng là hoa, đừng biến bàn tay em tôi thành giấy chằng
thành khớp răng cưa
thành móc sắt
hiện hữu không kêu gọi tình thương
hiện hữu không cần ai phải thương ai
nhưng em phải là em, là đóa hoa, là bình minh hát ca không suy tính
xin ghi vào đây một tấn ước nữa của tất cả chúng ta
và xin vẫn nghe lời tôi như nghe suối reo
như nhìn trăng sáng
em về đưa mẹ về cho tôi thăm
cho tôi hát em nghe
để tóc em sẽ dài xanh như tóc mẹ.